

колко е часът, той засвири „Санта Лучия де Ламерморъ“ и удари шестъ. Да бѣхъ бодната съ игла, не бихъ скочила толкова бързо. За нѣколко минути се приготвихъ въ своя болниченъ халатъ. Отвѣнъ по коридорътъ болнитѣ сж се раздвижили. Прислужничкитѣ носятъ закуска на болнитѣ. Закусихъ въ столовата и то съ голѣма охота, следъ това се захехъ да приготвя операционната зала за сериозни операции.

Първи по редъ е студента Зарко. Той е все въ сжщото ненормално състояние. По-добре е, че е въ безсъзнание, така по-леко ще пренесе операцията, която ще му донесе: или спасение, или смъртъ.

Лѣкаритѣ нахлуха въ операционната и почнаха да се приготвяватъ да рѣжатъ и кълцатъ безжалостно гнилитѣ мѣса и да се мжчатъ да спасяватъ нещастнитѣ жертви. Тѣ сж като всѣкога сериозни и приветливи; по подпухналитѣ имъ лица се познава тежката преумора отъ всѣкидневната непосилна работа. Ала какво да правятъ? Нали дългътъ ги зове и тѣхъ къмъ изпълнение служебнитѣ обязанности, доброволно поети, като задължение предъ Родината? Тѣ се мжчатъ, съ своитѣ знания колкото се може повече да спасятъ, да изцѣрятъ.

Зарко е на масата. Виждали ли сте одранъ овенъ съ нарязани страни за да изглежда по-тлжстъ? Виждали ли сте пребито куче отъ гнѣвътъ на цѣло село, да се гърчи въ предсмъртна агония, цѣло покрито съ рани и облѣто съ кръвъ и да извива отчаяно изблѣщени очи? He! He! . . . Това сравнение съвсемъ не подхожда. Тѣлото на Зарко приличаше на развалина, съсипана отъ времето. Краката, ржцетѣ и главата сж надупчени, подути, посинѣли . . . тъмни дупки вонящи на гангрена, на смрадъ отъ напълно разлагащъ се трупъ. Това сж предсмъртнитѣ минути, които отброяватъ часоветѣ на неговия животъ.

Лѣкаритѣ рѣжатъ, чистятъ мълчаливо и бързо, а азъ съ сестритѣ Невена и Ангелина и самарянката Лола превръзваме изчистенитѣ рани. . . Никаква милость, никаква скръбъ — работимъ като самодейници. Нѣкакво особено и безсмислено равнодушие ме завладява, когато